

عنوان مقاله:

گسترش نفوذ آلمان در ایران، ۲۰ - ۱۳۱۳

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های علوم تاریخی، دوره 4، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

نورالدین نعمتی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

گسترش روابط ایران و آلمان، از آن جا ناشی شد که آلمان نازی برای بدل شدن به یک قدرت مهم در اروپا، نیاز به احیای اقتصادی داشت. در این میان، حضور آلمان در ایران دوران رضاشاه، در سالهای ۲۰ - ۱۳۱۳، هم فرصتی بود که از سوی متفقین به رسمیت شناخته شده بود و هم این که دولتمردان ایران از آن، به عنوان ابزاری برای تعدیل نفوذ شوروی و بریتانیا و نیز نوسازی صنعتی و توسعه اقتصادی کشور استقبال کردند. تا آغاز جنگ جهانی دوم و اشغال کشور توسط قوای متفقین، روابط دو کشور تا مرز یک اتحاد نظامی و استراتژیک پیش رفت. مسئله مهمی که مقاله حاضر به آن میپردازد این است که هدف آلمان از گسترش روابط با ایران چه بود و چنان هدفی چگونه را پیش میبرد. در بررسی این مسئله، فرض اساسی مقاله آن است که آلمان در روابط خود با ایران در این دوره، در پی گسترش نفوذ در ایران از طریق ابزارهای اقتصادی و فرهنگی بوده است.

کلمات کلیدی:

روابط ایران و آلمان، روابط اقتصادی، روابط فرهنگی، سیاست گسترش نفوذ، سیاست نگاه به شرق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212880>

